

[Indenrigsministeren.]

rede i Øjeblikket søger i de Tilfælde, hvor Prisen har været for høj, at gennemføre en Nedsættelse i Henhold til Loven af 12. Juli 1945 om Revision af visse tyske Betalinger.

Saa sagde det ærede Medlem videre, at Lovforslaget skulde være kommet tidligere, og deri er jeg helt enig med ham. Men paa den anden Side maa man jo ikke glemme — hvad for øvrigt vistnok samtlige ærede Talere har givet Udtryk for —, at det er et overordentlig vanskeligt Omraade; der er forfærdelig mange Forhold, der skal tages i Betragtning, og lad det da være Forklaringen paa, at Lovforslaget først fremkommer nu.

Enkelte af de ærede Talere har omtalt den Frist, der er sat til at gøre Tilbagekøbsretten gældende. Det er rigtigt, at jeg har ændret den fra de oprindeligt foreslaaede 8 Uger til nu at være 4 Uger, og naar jeg har gjort det, er det fordi jeg mener, at de 4 Uger egentlig er tilstrækkeligt, og fordi jeg kan slutte mig til den Betragtning, som ogsaa forskellige Ordførere har gjort gældende, at det gælder om ikke alene for Statens, men ogsaa for Ejernes Skyld hurtigst muligt at naa frem til en Løsning af Spørgsmaalet, naar man endelig engang har faaet Loven vedtaget.

Endelig omtalte det ærede Medlem Hr. Hækkerup Bestemmelsen om, at der kan ydes tidligere Ejere en vis Erstatning for Tab. Jeg indrømmer, at jeg tror ikke, det vil blive praktiseret i ret mange Tilfælde, men paa den anden Side tør jeg ikke paastaa, at der ikke kan være Tilfælde, hvor der er Grund til at yde en saadan Erstatning, og derfor mener jeg, det er rimeligt at tage Bestemmelsen med.

Det ærede Medlem Hr. Chr. R. Christensen fandt, at den Drift, der har været paa Flyvepladserne, var Bevis for, at Statsdrift ikke var det helt rigtige. Jeg gaar ud fra, at hverken det ærede Medlem eller jeg i og for sig behøvede at faa et saadant Bevis, men nu er det altsaa til Stede, og saa kan vi jo tage det med i Posen ved Siden af det andet.

Det ærede Medlem spurgte saa, hvornaar Frigivelsen vilde komme. Det afhænger naturligvis af, hvornaar denne Lovgivning gøres færdig, og i hvor hurtigt et Tempo vi er i Stand til at gennemføre de administrative Foranstaltninger, men jeg skal ikke lægge Skjul paa, at det er et overordentlig vanskeligt Arbejde, disse Kommissioner faar at beskæftige sig med. Det er i alt Fald min Tanke, at man ikke skal nøjes med een, men at man i det mindste skal

have to, eventuelt tre Kommissioner, netop for at fremme Arbejdet mest muligt. Det, der skal beskæftige sig med, bliver i det væsentligste de Erstatninger, som enten helt eller delvis ligger paa, skal vi sige de nye Flyvepladser, medens de Arealer, som ingen Forbindelse har med de nye Flyvepladser, som ligger helt isoleret fra dem, kan afhændes. Jeg kan her sige, at der er givet Amterne Besked om, at saadan Afhændelse bør finde Sted snarest mulig; Meddelelse derom er udsendt for mere end en Maaned siden. Man skal saa søge at faa Ejerne af disse Ejendomme til at afgive Erklæring om, hvorvidt de ønsker at gøre Tilbagekøbsretten gældende. Ønsker de ikke det, har Indenrigsministeriet ikke andet at gøre end at lade Sagen overgaa til Finansministeriet, og derfra gaar den formentlig videre til Jordlovsudvalget, som saa kommer til at beskæftige sig med Problemet; men jeg haaber altsaa paa, at Salget for disse Ejendommers Vedkommende maa kunne ske ret hurtigt.

Det ærede Medlem var inde paa det Spørgsmaal, om der var taget tilstrækkeligt Hensyn til de tidligere Ejere. Her kan der være Tale om to Ting, det økonomiske og det rent terrænæssige.

Med Hensyn til det økonomiske vil jeg sige, at stort set er det min Betragtning, at de tidligere Ejere har faaet en rimelig Erstatning. Jeg vil naturligvis ikke benægte, at der kan have været Tilfælde, hvor der er udbetalt vel lidt, lige saa lidt som jeg vil benægte, at der er Tilfælde, hvor der er udbetalt vel meget, men i Almindelighed mener jeg, at Udvalget for Indkvarteringserstatninger har været heldigt med sine Afgørelser. For øvrigt har man Udvejen Anke til Vurderingsnævnet, en Udvej, som jeg mener ogsaa er benyttet.

Hvad angaar det terrænæssige, ved jeg godt, hvad det er, det ærede Medlem sigter til. Det er visse Forhold paa Beldringe Flyveplads. Det Ministerium, som ønsker at lægge Beslag paa en Del af denne Flyveplads, har tænkt sig, at der skulde tages en Smule nyt Areal ind. I Almindelighed bør man naturligvis ikke gøre det, men jeg tør ikke paastaa, at man for at faa en vis fornuftig Afrunding af det hele ikke skulde være berettiget til at tage i alt Fald en Smule af ikke hidtil beslaglagte Arealer. Jeg har imidlertid forstaaet, at man derovrefra er traadt i Forbindelse med det paagældende Ministerium, og jeg tvivler ikke om, at der ved Forhandling mellem de to Parter kan naas et rimeligt Resultat.